

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 14. Fama docentium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

ve missionibus remotissimis. Antiquitatis ignorantia est, quæ fecit, ut hæ regulæ crederentur sanctissime observandæ, cum interim ponderosiores aliæ negligenterentur.

Mirum tamen, per tempora tam infelicia & in tanta suppetiarum raritate Doctores nobis tam fideliter conservasse depositum traditionis, quantum ad doctrinam spectat. His debitam laudem libenter tribuo, & ascendens sublimius deprædico pro viribus illum, qui, ut promiserat, nunquam cessavit Ecclesiam tueri suam. Peto solum, ut illi Doctores in suo ponantur gradu, nec extollantur altius; ne dicantur attigisse perfectionis apicem, ac debere nobis exemplo esse; demum, ne primorum sæculorum Patribus præferantur.

XIV.
Fama do-
centium,

Magnifici tituli Doctoribus quibusdam adscripti sequentia fallebant sæcula. Albertus dicebatur Magnus, veluti si tantum eminisset inter Theologos, quantum Alexander inter Belliduces. Scotus vocabatur Doctor subtilis

fubtilis. Aliis adjecta sunt epitheta: *Irrefragabilis, Illuminatus, Resolutus, Solemnis, Universalis*. Sed ne nos fascinent hi grandes tituli, videamus, an non potius eorum, qui hos dabant, malum gustum, quam eos gerentium merita demonstrent: ex illorum libris, qui nostris sunt in manibus, de re judicium feramus? Ad me quod attinet, fateor, in Alberti operibus me nihil magnum, præterquam voluminum granditatem ac numerum conspiciere.

Revocemus in memoriam, hos Theologos floruisse eo tempore, cujus cætera monumenta omnia nobis nullo sunt in pretio, saltem si cum celebri antiquitate comparentur. Cogitemus ætatem veterum Romanorum, quorum exempla descripta in Fochetio habemus; ætatem Joinvil-*Hist. Poët.* lii & Villarduini, quorum historiæ quantumvis utiles ac ex nativo lepore suo jucundæ, nobis videntur rudes; ætatem ædificiorum Gothicorum, quæ plena parvis ornamentis
tam

tam parum placent, ut ea imitari architectorum nemo voluerit. Rite autem observavimus, in quovis sæculo certum regnare gustum, in omnia operum genera diffusum. Quidquid nobis restat ex antiqua Græcia, solidum, venustum, ac exquisiti gustus est: ædificiorum, statuarum, numismatum reliquiæ ejusdem in genere suo characteris sunt, quem habent scripta Homeri, Sophoclis, Demosthenis & Platonis: ubique regnat bonum judicium, & pulcherrimæ naturæ imitatio. Nihil habent simile, quæcunque nobis supersunt ab occasu Romani Imperii usque ad dimidium sæculi XV, quo scientiæ artesque liberales erigere se cæperunt dissipatis tenebris, quas populi Septentrionum Europæ toti obduxerant.

Hinc destruitur præjudicium fati frequens, quod scientiæ semper perficiantur magis, quod inventis addere sit facile etiam mediocri ingenio, & quod nanus in gigantis humero sedens longius videat, quam gigas ipse. Admitto generales has propositiones

fitio-

sitiones: sed nostræ materiæ applicari posse nego. Illi, qui doctrinæ ac methodo veterum addere velit, perfecta ejus cognitio opus est, quæ vero deerat nostris Doctoribus, ut paulo ante dixi: sic pumilio in terra positus modicum habebat prospectum. Præterea scientiæ & artes, quæ indies perfectiores evadunt, humanæ sunt inventiones: sed vera Religio est opus Dei, à quo integram suam perfectionem mox accepit. Apostoli & discipuli eorum doctrinam salutis omnem, eamque tradendi modum optimum callebant.

Sed nonne verum est, scholasticos invenisse commodiorem, accuratior-^{XV.} Methodus
scholastica.
tioremque Theologiæ docendæ methodum? nonne solidior est certiorque illorum stylus, quam plerorumque veterum? Hoc dici equidem sæpe audivi, sed affirmare nequeo: nec unquam mihi persuadebitur, usque ad sæculum XII in scholis christianis nullam fuisse methodum. Credo, me^{n. 14. 15.}
id demonstrasse secunda Dissertatione
ne